

Sinds 1885 wordt in de Parijse Sacré-Coeur van Montmartre dag en nacht gebeden. Een reportage

PINKSTEREN

De man die de taal van een bovenbuur verstonde

Op een dag sprak zijn bovenbuur een taal die hij niet verstond. Maar hij had er als intelligente dertigjarige onderbuur alle vertrouwen in dat hem snel het geheim van die taal zou worden geopenbaard. Het bleek de taal van de progressieve semantische dementie.

Zijn zeventigjarige bovenbuur wauwelde. Schreeuwerig luid meestal. Iets later volgde zwerfgedrag, ongedurigheid en een snijdende honger die vraatzucht werd. Veel voor zijn vrouw die hem zolang mogelijk in huis wil houden, maar uitgeput raakt door de verschroeiende zwaarte. Ze heeft levenslang, omdat ze hem niet alleen kan laten en ze kan met hem overdag ook niet buiten, omdat hij te hard roept.

Elke avond kom ik in het verhaal als toeschouwer. Halfelf. Ik kan er mijn horloge op gelijk zetten. Van achter het raam van mijn kantoor zie ik aan de overkant van de straat een zeventiger lopen. Hij stoot de meest onbegrijpelijke geluiden uit en loopt voorovergebogen, terwijl hij met zijn zolen zwaar de straattegels schuurt. Een dertiger loopt langzaam naast hem. Hij houdt de rechterhand tussen de schouderbladen van de man zonder hem aan te raken. Klaar om hem bij de minste struikelings op te tillen.

Ze schuiven naar het parkje een eind verderop. Het park is volkomen in gitzwarte duisternis gehuld, maar de bomen schrikken niet meer van het geroep. Met hun ruisende bladeren zingen ze een lied dat het ruisen in het hoofd van de man beantwoordt. Hij wordt er zo rustig van, dat de dertiger hem een paar minuten helemaal alleen in het midden van het plantsoen kan laten staan zonder de afschuwelijke trilling die hij de hele dag over zich heeft. Dan lopen ze terug. Stipt om elf. Lange tijd kon je nieuwsgierige blikken achter opzij geschoven gordijnen zien, maar nu is de straat gewoon aan het ritueel van de nachtelijke klaagzang.

De dertiger heeft een drukke agenda. Maar de wandeling leidt

Als de geest van een zeventiger koud is en versteend, maakt een andere Geest een dertiger soepel. © Frank Bahnmueller

ook hem af. Als de geest van een zeventiger koud is en versteend, maakt een andere Geest een dertiger soepel en herbouwt op die manier wat is vernield, maakt een, wat is verdeeld.

„Duif, vurige tongen, zwevende adem over water... Het mooiste pinksterbeeld loopt hier voor Me”, dacht God

Ik weet niet of de dertiger gelovig is. Of hij zich misschien laatst uit ergernis heeft laten ontdopen. Zelfs niet of wat ik binnen in hem aan het werk zie, klopt met wat

de scholastiek vertelt over Gods Geest die van buitenaf als een onbewogen beweging in de wereld werkt. Ik zie alleen de niet-vanzelfsprekende vanzelfsprekendheid in mijn straat om halfelf. De oude man als speeltje van natuurwetten die soms mooie dingen maken en dan weer leiden naar af. En de jonge man in zijn vrijheid om te wandelen of niet.

Ik merk plotseling toch dat ik op dit late uur niet de enige toeschouwer ben. Een gestalte aan de overkant maakt zich los uit de schaduwen en loopt achter de twee aan. Ik herken Hem als zowel de oorsprong van de natuurwetten als die van de vrijheid, God dus. Hij woont al heel lang in mijn straat en op alle adressen van deze

stad. Vooral midden appartementen en huizen waar geleden wordt. Waar Hij woont, hangt een raadselachtig naambordje met daarop LGG. Insiders weten dat het staat voor „Lieve God als Geest”. Heel lange tijd hing er AGG, „Almachtige God”. Maar wegens zijn eigen eerbied voor die natuurwetten en misbruik door mensen, vond Hij die naam niet meer passen.

Het kan hem niet schelen dat die eerste L wat sentimenteel klinkt. Hij vindt het de beste omschrijving van wie Hij is, zijn diepste wezen. Hij las het trouwens over zichzelf in een brief die Hij eeuwen geleden kreeg van een Klein-Aziat: „De mens zonder liefde kent God niet, want God is liefde” (1 Johannes 4, 8). Terwijl Hij achter

de twee loopt, herinnert Hij zich hoe die brief ging over de onderscheiding der Geesten en hoe hij waarschuwde tegen een al te sterke verheerlijking van zijn zoon Jezus ten koste van diens aardse mens zijn. „Als heilige Geest zijn er over Mij vele beelden bedacht” denkt Hij. „Duif, vurige tongen, zwevende adem over de wateren... Ik heb er geen moeite mee. Maar het mooiste pinksterbeeld loopt hier voor Me: de eindige werkelijkheid van een oude man en mijn eigen oneindige werkelijkheid in de hand en het hart van een jonge man.”

De nacht hult zich als een zachte deken over deze drievuldigheid.

Ronald SLEDESENS